

J.D.
ROBB

VŠICHNI TĚ
OPUSTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts
Translation © Tereza Dubenská, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ABANDONED IN DEATH
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-080-1

Matka je jméno Boha na rtech a v srdcích malých dětí.

William Makepeace Thackeray
(překlad Jarmila Fastrová)

Mluví jako blázen, jistý smysl to však dává.

William Shakespeare
(překlad Martin Hilský)

1

PŘEDTÍM

Jakmile se rozhodla, že spáchá sebevraždu, pocítila božský klid. Všude bude ticho, teplo a pohoda. Bude spát, spát navěky. Až domácí zabuší na dveře a bude vymáhat nájem, na který neměla prachy, už nikdy se nebude schovávat ve tmě.

Nebo nebude utíkat oknem. Opět.

Nebude ho muset kouřit nějakému upocenému slizounovi, aby si mohla koupit jídlo. Nebo pilulky. Pilulky, které potřebovala víc než jídlo.

Pilulky, které všechno utišily, dokonce i bolest.

Možná se dostane do nebe, které bude vypadat jako v těch učebnicích na hodinách náboženství. Kolem budou samé nadýchané bílé obláčky zalité zlatavým světlem a všichni se budou usmívat.

Možná ale skončí v pekle, kde ji bude čekat oheň, křik a věčné zatracení. Někoho zabít, dokonce i samu sebe, byl veliký hřích. Alespoň to tvrdil reverend Horace Greenspane – muž, kterému vykouřila jako prvnímu ve svém životě, když ji přistihl, jak se líbá s Wayne Kylem Ribbetem a Wayne Kyle jí sahá pod tričko.

Tato zkušenost ji v jejích dvanácti letech naučila, že nejlepší je si trest odpracovat.

Jenže když spáchá sebevraždu, dopustí se většího hříchu, než když ho kouřila nějakému hekajícimu blbečkovi za peníze na benzín a hrstku Oxykodonu. Takže asi půjde do pekla.

Ale nebyl její život peklem už teď?

Polovinu času jí bylo blbě a pokožku měla v jednom ohni. Častěji spala v autě než v posteli. Jezdila z jednoho blbákova do druhého.

Měnila sex ve smradlavých uličkách za prášky.

Leptší už to nebude. Nikdy. S tím se smířila.

Takže se nacpe pilulkami, aby klid pocítovala dál a dál a dál.

Ještě předtím se ale musela rozhodnout, zda s sebou vezme i toho kluka. Nebylo by i jemu lépe v nebi?

Pohlédla do zpětného zrcátka a zadívala se na něj. Seděl v sedačce, na sobě měl ušmudlané pyžamo se Spider-Manem, oči se mu klížily a chroupal křupky, které mu koupila na benzině, když vyjma pár dolarů natankovala za všechny peníze, které měla. S plnou pusou nemohl mluvit a ona teď potřebovala ticho.

Když ho vytahovala z postýlky, neměla čas – nebo ji to zkrátka nenapadlo – s sebou vzít nějaké věci. V kabelce měla jen peníze – ty už jí téměř došly – a pár prášků.

Stejně toho moc nevlastnili a to, co měli, strčila do pytlů na odpadky už před několika týdny. V kufru leželo pár kousků oblečení pro kluka, ale všechno už bylo špinavé. V obchodáku v Birminghamu se pro něj pokusila štípnout tričko a džíny, ale málem ji chytily.

Kdyby se do věci vložila policie, chlapečka by jí vzali a on byl to jediné, co bylo výhradně její. Chtěla pro něj jen to nejlepší, ne? A snažila se o to, ne? Pět let se snažila, od té doby, co jí ten mizera, který ji zbouchnul, dal vale.

Dělala, co mohla, ale nestačilo to. Nikdy to nestačilo.

A ten kluk nebyl žádná výhra, to musela uznat. Byl ufnukaný a vlezlý, takže pokaždé, když přijala práci jako barmanka nebo striptérka v nějakém pajzlu, nenašla nikoho, kdo by byl ochotný ho hlídat.

Jenže ona toho smrada milovala a on miloval ji.

„Mami, mám žízeň.“

Žízeň, hlad, byl unavený, nebyl unavený. Pořád něco. Kdysi považovala mateřství za cosi posvátného. Pak ale zjistila, že to není nic jiného než ustavičná dřina, požadavky a zklamání.

A ona to nezvládala. Však jí také celý život vtloukali do hlavy, že nic nezvládne.

Zpomalila a mezi sedadly mu podala láhev třešňové Coca-Coly. „Napij se tohohle.“

„To mi nechutná! Nechutná! Chci pomerančovou limču! Chci ji! Jsi zlá maminka!“

„To neříkej. Neříkej to. Jsem z toho smutná.“

„Zlá maminka, zlá maminka! Mám žízeň!“

„Dobře! Někde zastavíme a já ti koupím pití.“

„Mám žízeň.“ To kňourání jí prořezávalo lebku jako cirkulárka. „Já mám žízeň *ted*!“

„Já vím, broučku. Brzičko zastavíme. Co kdybychom si zazpívali?“ Bože, mozek měla měkký jako moučnaté jablko plné červů.

Kdyby si byla jistá, stoprocentně jistá, že zemře, strhla by řízení doleva a naprala to do protijedoucího auta.

Místo toho začala zpívat dětskou odrhovačku „Kola autobusu“. A když se k ní její chlapeček přidal, cítila se na okamžik téměř šťastná.

Hodí mu do pití jednu ze svých pilulek, rozhodla se. Určitě usne. Už dřív, když potřebovala, aby spal, mu v pití rozpustila kousek prášku. Kdyby mu dala celý, neprobudil by se už v nebičku?

Tam by dostal štěňátko, kamarády a všechny hračky, na které by jen pomyslel. A litry pomerančové limonády.

Děti, dokonce ani nevychovaní fakani, nechodí do pekla.

Sjela z dálnice a našla večerku. Zaparkovala ve tmě daleko od pouličních lamp, kolem kterých lítala oblaka hmyzu.

„Musíš počkat v autě. Jinak ti limču přinést nemůžu. Zůstaň tady, slyšíš? Jestli budeš hodný a nebudeš křičet, koupím ti i nějakou mňamku.“

„Chci lentilky!“

„Dobře, dostaneš lentilky.“

Zářivky v obchodě svítily tak jasně, až ji pálily oči. Koupila mu Fantu a lentilky. Napadlo ji, že si ty čokoládové bonbóny rovnou strčí do kabelky, ale na to, aby se obtěžovala krádeží, byla příliš unavená.

Zbýl jí necelý dolar v drobácích, ale tam, kam měla namířeno, peníze stejně nepotřebovala.

Když se vracela k autu, vylovila z kapsičky v kabelce pilulku. Otevřela plechovku, hodila do ní prášek a myslela přitom na štěňátka a hračky a na to, jak se její brouček bude chichotat s andělíčky.

Bude to tak nejlepší pro oba dva.

Jakmile otevřela dveře, usmál se na ni roztomilým úsměvem a radostně poskočil na své sedačce.

„Mám tě moc ráda, broučku.“

„Mám tě moc rád, maminko. Koupila jsi mi lentilky? Koupila? A my jedeme na další výlet?“

„Jo, mám lentilky a jo, jedeme na výlet. Bude to ten nejkrásnější výlet. Budou tam andělé a květiny a štěňátka.“

„Můžu dostat štěňátko? Můžu, můžu, můžu? Chci štěňátko! Hned!“

„Můžeš jich mít, kolik chceš.“

Pozorovala ho, jak brčkem, které strčila do plechovky, usrkává limonádu. Její maličký blondáček. Vyrostl v jejím bříše, vyšel z jejího těla. Obětovala by pro něj všechno.

Nikdo ji nemiloval tak jako on.

A ona to všechno zkazila.

Otevřela okénka, nechala do auta vniknout horký, dusný vzduch a rozjela se. Nevrátila se na dálnici, ale bloumala bezcílně úzkými silnicemi. Jela a kolem ní vanul vlhký větřík. Byla v Louisianě, ale nezáleželo na tom, kam pojedete. Musela se jen dostat pryč od obchodních center, pryč od světél.

Kluk zpíval, ale po chvíli mu ztěžkl jazyk.

„Běž spát, broučku. Hezky spinkej.“

Bude mu dobře, bude mu dobře. Že mu bude dobře?

Když si sama brala prášek, po tvářích jí stékaly slzy.

Najde nějaké místo, opuštěné, tiché místo. Spolyká zbytek pilulí a vleze si dozadu ke svému chlapečkovi. Přijdou do nebička společně.

Bůh jistě zařídí, aby zůstali spolu. On půjde do nebe, takže ona také. Na hodinách náboženství vykreslovali Boha jako

dědečka s dlouhými, bílými vousy a s laskavými očima. Z konečků prstů mu vycházela zář.

Tudý se chodilo do nebe.

Vtom místo tmy spatřila světlo. Jako by dopadalo na maličkatý, bílý kostelík, jenž stál sám na kopci. Kolem něj byl udržovaný trávník a rozkvetlé květiny.

Cítila je otevřeným okénkem.

Omámená a napůl ve snu zastavila auto. Tohle bylo nebe, nebo alespoň nebe na zemi. To bude jejímu broučkovi stačit.

Vzala ho do náruče a nesla ho jako obětinu laskavému Bohu s bílým vousem a andělům s roztaženými křídly a něžnými úsměvy.

Když ho položila ke dveřím, zavrtěl sebou a zakňučel.

„Spinkej, broučku. Hezky spinkej.“

Hladila ho, dokud tvrdě neusnul. Nevypil dost limonády na to, aby se dostal k andělům a štěňátkům, uvědomila si. Ale možná to takhle bude nejlepší. Zůstane v nebi na zemi, pod světlem a obklopený květinami.

Vrátila se do auta, které bylo cítit čokoládou a potem. Všimla si, že když usnul, vylil pití a lentilky rozsypal po celém zadním sedadle.

Teď už byl v rukou božích.

Vyrazila a jela dál s myslí zastřenou drogou. Netrápila ji bolest, cítila se šťastná a lehká jako pírkó. Zpívala svému chlapečkovi. Zapomněla, že už nesedí na zadním sedadle.

Hlava jí nebolela a ruce se jí netřásly. Jak by mohly, když jí noční vítr ovíval tvář a čechrал vlasy? Čaromocná pilulka zabrala.

Jela za svými přáteli? Nemohla si vzpomenout.

V kolik musí zítra vstávat do školy?

Na tom nezáleželo, teď už na ničem nezáleželo.

Když uviděla jezero zářící měsíčním svitem, oddechla si. Tam, samozřejmě. Tam měla namířeno.

Čekal ji křest. Očista před cestou do nebe.

Celá natěšená přidala plyn a vjela do vody. Když se auto začalo pomaloučku potápět, usmála se a zavřela oči.

NYNÍ

Jmenovala se Mary Kate Covinová. Bylo jí pětadvacet a pracovala jako zástupkyně marketingového manažera ve společnosti Dowellová a spol. Nastoupila tam hned po vysoké a od té doby se kariérně posunula o několik stupínek výš.

Svou práci měla ráda.

Celý svůj život měla povětšinou ráda, ačkoli ji její idiotský přítel dal kopačky těsně před romantickým výletem, který naplánovala pečlivě jako kampaň.

Bylo to včera? Předevčírem? Nevěděla. Všechno měla jako v mlze. Byl červen – netušila kolikátého – roku 2061.

Měla mladší sestru Taru, která studovala na Univerzitě Carnegieově–Mellonových. Tara byla ze sourozenců nejchytřejší. A jejich starší bratr Carter zase nejrozumnější. Právě se zasnoubil s Rhondou.

Měla spolubydlící Cleo, kterou považovala za další sestru. Žily v dvoupokojovém bytě na Lower West Side.

Vyrůstala v Queensu, a přestože se její rodiče rozvedli, když jí bylo jedenáct, chovali se celkem rozumně. Oba si našli nové partnery – nevlastní sourozence nezplodili – a druhá manželství jim už vyšla. Všichni byli v klidu.

Prarodiče z matčiny strany jí k šestým narozeninám darovali štěně. Lepší dárek už nikdy nedostala. Lulu žila spokojeně až do svých čtrnácti let, kdy usnula a už se neprobudila.

Mary Kate ráda tančila a dívala se na romantické sladáky, dávala přednost suchému vínu před sladkým a mohla se utlouct po sušenkách babičky z otcovy strany.

Několikrát denně si to vše připomínala a vzpomínala i na další věci – na své první rande nebo jak si zlomila kotník na lyžích (lyžovat byla tehdy poprvé a naposledy).

Bylo důležité, aby nezapomněla svoji identitu, původ a všechny střípky svého života.

Protože tu a tam se jí to v hlavě všechno pomotalo a ona mu začala věřit.

Zpočátku se bála, že ji znásilní. Ale zatím se jí ani nedotkl. Nedotýkal se jí vůbec – alespoň ne, když byla vzhůru.

Nemohla si vzpomenout, jak se sem dostala. Měla okno od chvíle, kdy se na ni Teeg vykašlal. Ještě si pamatovala na všechny ten křik a nadávky a cestu domů, kdy byla přio opilá a nešťastná. Nadávala si, že tvrdla v tom pitomém baru, který Teeg vlastnil, a že mu vypomáhala čtyři, někdy i pět večerů v týdnu.

Nedostávala za to nic krom jeho odzbrojujícího úsměvu.

Pak už se probudila tady. Chtělo se jí zvracet a hlava jí třeštila. Byla ve tmě, spoutaná jako v hororu v malé místnosti s polním lůžkem.

A potom přišel on. Muž, který vypadal jako něčí bledý, zakřiknutý strýc.

Rozsvítil žárovku a ona poznala, že se nachází ve sklepní místnosti bez oken, s betonovou podlahou a nahrubo omítnutými stěnami. Jako první však spatřila jeho pronikavé modré oči a sněhobílé vlasy.

Na lůžko položil táč s miskou polévky a šálkem čaje a zářivě se na ni usmál.

„Už ses probudila! Cítíš se lépe, maminko?“

Měl jižanský přízvuk a dětskou intonaci. Potřebovala si to zapamatovat, ale její rozum zastírala panika.

Prosila ho, aby ji pustil, naříkala a tahala za pouta na pravém zápěstí a levém kotníku.

Nevšímal si jí. Došel ke skříni, vytáhl z ní úhledně složené oblečení a položil ho na postel.

„Vím, že ti není dobře, ale já se o tebe postarám. Pak se ty postaráš o mě. To maminky dělávají. Pečují o své chlapečky.“

Brečela, křičela, ptala se, co po ní chce, škemrala, aby ji nechal jít, ale on se jen usmíval těma svýma pronikavýma očima.

„Uvařil jsem polévku, docela sám. Až se najíš, udělá se ti líp. Hledal jsem tě snad všude. A teď jsi tady a my můžeme být zase spolu. Mohla bys být hodná maminka.“

V těch očích se objevilo něco, co ji vyděsilo víc než tma a okovy.

„Tentokrát budeš hodná maminka a budeš se o mě správně starat. Uvařil jsem ti polévku, tak ji sněz! Nebo toho budeš litovat.“

Celá vyděšená se posadila na polní lůžko a uchopila lžící. Polévka byla vlažná a bez chuti, ale alespoň uklidnila její rozbolavělé hrdlo.

„Měla bys mi poděkovat! Máš mi říct, že jsem šikovný kluk!“

„Děkuju. Já... já nevím, jak se jmenujete.“

Tehdy si myslela, že ji zabije. Tvář mu zrudla a pohled ztvrdl. Ruce sevřel z pěst.

„Jsem tvůj brouček. Řekni to! Řekni to.“

„Broučku. Omlouvám se, není mi dobře. Mám strach.“

„Já se taky bál, když jsi mě zamykala do pokoje, abys mohla s mužskými provádět ty ošklivé věci. Bál jsem se, když jsi mi dávala prášky, abych spal a ty abys mohla ty věci dělat. Bál jsem se, když jsem se probudil, bylo mi špatně, ty jsi tam nebyla, byla tma a já plakal a plakal.“

„To jsem nebyla já. Prosím, to jsem nebyla já. Jsem mladší než vy, takže nemůžu být vaše matka. Tehdy jsem ani nebyla...“

„Lžeš, takže půjdeš do pekla! Bude tam ďábel a oheň. Sněz to jídlo a vypij čaj, jinak tě tu nechám samotnou, jako jsi ty nechávala mě.“

Nabrala si polévku. „Je výborná. Moc se ti povedla.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se rozzářil. „Uvařil jsem ji úplně sám.“

„Děkuju. Ehm... Není tu nikdo, kdo by ti s vařením pomáhal?“

„Teď jsi tady ty, maminko. Čekal jsem dlouho. Lidé na mě byli zlí a já hodně plakal, ale ty jsi nepřišla.“

„Omlouvám se. Já... tě nemohla najít. Jak jsi ty našel mě?“

„Našel jsem tři maminky. Trojka je šťastné číslo a jedna z nich bude ta pravá. Teď už jsem unavený. Je čas jít spát.“

Až ti bude líp, uložíš mě do postýlky, jak jsi to dřív dělávala. A přečteš mi pohádku. A budeme si zpívat.“

Vydal se ke dveřím. „Kola autobusu se točí dokola, dokola.“ Ohlédl se na ni, tvář dobře šedesátiletého muže zpívající dětským hlasem. „Dobrou noc, maminko.“ Do očí se mu vrátila tvrdost. „Řekni *dobrou noc, broučku!*“

„Dobrou noc, broučku.“

Zavřel za sebou dveře. Mary Kate zaslechla, jak zámek cvakl.

V tom bezčasém prázdnou místnosti bez oken slyšela i další věci. Hlasy, křik, pláč. Někdy si myslela, že ty hlasy a křik jsou její, a někdy věděla, že patří někomu jinému.

Když však volala, nikdo nepřicházel.

Jednou se jí zdálo, že slyší bouchání na zeď na opačné straně místnosti, ale byla hrozně unavená.

Věděla, že jí do jídla dává drogy, ale když nejedla, zhasl všechna světla a nechal ji ve tmě, dokud nebyl talíř prázdný.

Občas nemluvil dětským hlasem s jižanským přízvukem, ale jako dospělý mužský. Zněl rozumně a nesmlouvavě.

Jednoho večera se neukázal vůbec, ani s jídlem, ani ji nenutil, aby se převlékla. Střídala troje oblečení. Nepřišel si sednout, neusmál se na ni tím děsivým úsměvem a nežádal ji, aby mu zpívala nebo vyprávěla pohádku.

Pomaloučku zemře hladu, samotná, spoutaná a uvězněná, protože na ni zapomněl nebo ho srazilo auto.

Ale ne, ne, někdo ji jistě hledal. Měla přátele a rodinu. Někdo ji hledal.

Jmenovala se Mary Kate Covinová. Bylo jí pětadvacet let.

Když tehdy přeříkávala svou každodenní modlitbu, zaslechla křik – jeho křik. Hlas mu zněl pištivě jako hlas spratka, kterým se stával, když ho něco naštvalo. Pak se ozval někdo další... Ne, uvědomila si, byl to stále on, jen mluvil mužským hlasem. Chladným, rozzlobeným mužským hlasem.

A ozval se pláč a škemrání. Nějaké ženy.

Nedokázala rozeznat slova, jen výkřiky plné hněvu a zoufalství.

Dolezla ke zdi a přitiskla k ní ucho v naději, že někoho uslyší. Nebo že někdo uslyší ji.

„Prosím, pomozte mi. Pomozte mi. Pomozte mi. Jsem tady. Jmenuju se Mary Kate a jsem tady.“

Někdo vykřikl. Něco se rozbilo. Pak se rozhostilo ticho.

Bušila pěstmi do stěny a volala o pomoc.

Dveře jejího vězení se rozletěly. Stál tam on, v očích zuřivost a šílenství, obličej a šaty potřísněné krví. Krev také kapala z nože v jeho ruce.

„Drž hubu!“ Popošel o krok směrem k ní. „Drž tu svoji nevymáchanou hubu!“ A další nadávky.

Nevěděla, kde se to v ní vzalo, ale najednou vykřikla: „Broučku!“ A on se odmlčel. „Uslyšela jsem hrozné zvuky a lekla jsem se, že ti někdo ubližuje. Nemohla jsem ti přijít na pomoc, broučku. Nemohla jsem tě chránit. Někdo ubližoval mému broučkovi.“

„Ona mi lhala!“

„Kdo ti lhal, broučku?“

„Předstírala, že je moje maminka, ale nebyla. Nadávala mi a snažila se mi ublížit. Vrazila mi facku! Ale já jsem ublížil jí. Kdo lže, ten krade, do pekla se hrabe, takže ona šla do pekla.“

Zabil nějakou ženu, ženu jako ona. Zabil ji nožem a příště zabije ji.

Skrze zvířecký strach se vynořila chladná, tvrdá vůle. Vůle k životu.

„Ty moje chudinko. Můžeš mi sundat tyhle... náramky, abych se o tebe mohla postarat?“

Přišlo jí, že mu z očí vyprchala část vzteku. Nahradila ho však prohnatost. „Lhala a je v pekle. Zapamatuj si, co se ti stane, když zalžeš. Teď musíš být zticha. Jednička je v pekle, takže dvojka může uklidit ten binec. Maminky mají uklízet. Možná budeš mít štěstí, trojko. Ale jestli nezůstaneš zticha, jestli mě z tebe rozbolí hlava, budeš mít smůlu.“

„Já to můžu uklidit.“

„Nejsi na řadě!“

Vyrazil ven a poprvé dveře nezavřel a nezamkl. Mary Kate dolezla co nejbliže k nim. Nedosáhla na ně, ale konečně viděla ven.

Spatřila chodbu – kamenné stěny a betonovou podlahu – a zářivky s ostrým světlem. A další dveře téměř naproti jejím. Zamknuté na petlici s visacím zámkem.

Číslo dvě? Další vězeňkyně? Začala volat, ale ihned zaslechla, jak se vrací.

Přežij, připomněla si, vrátila se k lůžku a posadila se.

V rukou už nedržel nůž, ale vysokou sklenici. S nějakým proteinovým koktejlem, napadlo ji. Už předtím jí jeden vnuť. Koktejl s drogami. S dalšími drogami.

„Broučku...“

„Teď nemám čas. Celé to pokazila. Vypij to, je to plné prospěšných látek.“

„Co kdybych ti něco uvařila? Určitě máš hrozný hlad.“

Podíval se na ni a zase vypadal, že je při smyslech. Když promluvil, jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Ještě nejsi připravená.“ Pohládl ji po vlasech a ona se musela přemáhat, aby se neroztřásla. „Ani zdaleka. Ale myslím, že brzy budeš. Alespoň v to doufám.“

Ucítila rychlé štípnutí jehly.

„Nemám čas. Můžeš to vypít, až se probudíš. Musíš zůstat zdravá. Lehni si a hezky spinkej. Budu mít teď plno práce.“

Když došel ke dveřím, začala slábnout. Ještě než se skácela na lůžko, zaslechla, jak se petlice zasunula.

Měl plán. Vždycky měl plán. A měl všechny potřebné nástroje.

Pečlivým stehem – byl to pečlivý muž – zašil ránu na hrdle té podvodnice a převázal ji širokou černou sametovou stuhou.

Řekl by, že vypadala docela pěkně.

Ostříhal ji ještě předtím, než se dostali do této fáze. Tehdy choval obrovskou naději. Teď už jí vlasy jen učesal a použil pár přípravků, aby je správně upravil.

Než pro ni vybral oblečení, důsledně ji umyl, aby na ni nezůstala ani kapička krve.

K práci si pustil mamčinu oblíbenou hudbu a zpíval společně se zpěvačkou Pink.

Oblékl ji a pustil se do líčení. Vždycky se rád díval, jak maminka používá všechny ty barvy, pudry a štětce.

Zářivě modrou barvou jí nalakoval nehty na rukou i nohou. Byla to její oblíbená barva. Do první dírky v uších jí zastrčil veliké kruhy a do druhé dírky a dírky v chrupavce na levém uchu – ty už také píchl předem – zasunul pecičky.

A do pupíku stříbrný piercing.

Ačkoli většinou nosila tenisky, měla ráda lodičky do špičky na vysokém podpatku. Pamatoval si, jak si takové boty prohlížela ve výlohách obchodů. Někdy zašli dovnitř, aby si je vyzkoušela.

Jen si tak hraju, broučku, říkávala.

A tak jí obul lodičky, které by se jí líbily. Byly jí trochu malé, ale na tom nezáleželo.

A jako poslední poctu ji navoněl její oblíbenou vůní Party Girl.

Když byl hotov, když udělal vše, co mohl, vyfotil si ji. Její fotografii si zarámuje, aby na ni mohl vzpomínat.

„Chtěl jsem, abys byla moje maminka, ale ty nejsi. Neměla jsi mi lhát, takže musíš odejít. Kdybys mluvila pravdu, mohli jsme být šťastní.“

Dvojka a trojka spaly. Doufal, že se dvojka poučila – chybami se člověk učí –, když ji donutil uklidit ten nepořádek.

Zítřka ji ostříhá a udělá jí tetování a piercing. A ona pochopí, že stačí, když bude dobrá maminka, zůstane pořád s ním a bude se o něj starat.

Pak budou oba náramně šťastní.

Nejdřív ale musel vyprovodit falešnou maminku.

Na pojízdných nosítkách – měl to pečlivě naplánované – ji odvezl do garáže. Otevřel dveře dodávky a po rampě ji s námahou dotlačil dovnitř.

Přípevnil nosítka – přece nemohou jezdit sem a tam! – a usedl za volant. Třebaže ho to zklamalo, předem se připravil na možnost, že než najde tu správnou maminku, vyzkouší jich víc. Už si proto vyhlídl, kam ty podvodnice zaveze.

Opatrně vyjel z garáže a počkal, až se za ním dveře zavřou.

Musel jet dostatečně daleko od domu, který se stane jejich domovem, aby se k němu nepřišla vyptávat policie. Ale nechtěl jezdit ani příliš daleko, aby mu cesta nezabrala moc času.

Nehody se stávají.

Muselo jít o klidné místo, aby ho nikdo neviděl. Dokonce i v tuto noční dobu jste v New Yorku museli hledat, než jste takové místo našli. A malá dětská hřiště byla k těmto účelům jako stvořená.

Ve tři hodiny ráno si děti nechodily hrát. Ne, nechodily! I když musely spát v autě, protože je zlý domácí vyhodil z bytu, takhle pozdě v noci si nehrály.

Zaparkoval co nejbližší branky. Na sobě měl černou pracovní kombinézu a přes boty návleky. A čepici, která mu zakrývala vlasy. Ruce měl zaizolované, ale vzal si i rukavice. Nic nebylo vidět. Vůbec nic.

Odvezl nosítka až k lavičce, kde hodné maminky pozorovaly své dětičky, jak si hrají na sluníčku.

Uložil ji tak, aby vypadala, že spí, a přes složené ruce jí položil kartonovou ceduli s nápisem psaným černou pastelkou.

Na ceduli stálo:

Zlá maminka!

Vrátil se do dodávky a odjel. Zaparkoval v garáži a vešel do domu.

Měl dům, protože ho opustila. Měl dům, protože mu předala smlouvu, klíče, kódy a všechno ostatní.

Ale on to všechno nechtěl. Chtěl jedinou věc. Svou maminku.

Převlékl se do pyžama, umyl si ruce a obličej a vyčistil si zuby, protože to byl šikovný chlapeček.

V tichu a záři noční lampičky si vlezl pod peřinu.

Usnul s úsměvem na tváři a zdály se mu sny mladých a nevinných.

2

V měkkém světle těsně po rozbřesku přelezla poručík Eva Dallasová policejní zátarasu a pohlédla na tělo na lavičce.

Byla to vysoká a štíhlá žena. Eva si všímala detailů: polohy a stavu těla, vzdálenosti lavičky od ulice, od budov.

Kolem se proháněl slabý vánek, který – ačkoli byl chladný – voněl létem. Rozechvíval Eviny krátké hnědé vlasy a vířil veselou vůni květin z betonového květináče vedle lavičky.

Tentokrát ji její parťačka předběhla. Peabodyová totiž bydlela jen pár bloků odtud. Na sobě měla růžové sako a kovbojské kozačky.

„Došlo k tomu dost blízko domova,“ povzdechla si.

„Jo.“ Eva usoudila, že oběť je běloška ve věku kolem pětadvaceti let. Ležela klidně, oblečená a na rukou měla položenou ceduli, která ji označovala za zlou maminku.

„Shrňte mi dosavadní zjištění,“ vyzvala ji Eva.

„První na místě činu byl strážník, kterého na ulici zastavila jistá žena přibližně v šest hodin čtyřicet pět minut. Byla to licencovaná společnice, která na rohu vystoupila z taxíku a vyrazila ke svému bytu.“ Peabodyová ukázala na západ. „Když procházela kolem lavičky, spatřila oběť. Domnívala se, že je to bezdomovkyně, a jelikož si tu noc vydělala slušné peníze, rozhodla se, že na lavičce nechá pár dolarů. Ale pak jí začalo pomalu docházet, že ta žena nespí. Začala vytáčet policii, když vtom uviděla, jak do ulice vjíždí poli-

cejní hlídka, a zastavila ji. Máme její veškeré údaje, takže ji strážník Steppe doprovodil domů.“

„Identifikovali jste oběť?“

„Lauren Elderová, šestadvacet let. Bydlela na Západní sedmnácté ulici. Její přítel Roy Mardsten před deseti dny nahlásil, že se pohřešuje, a bylo vyhlášeno pátrání. Pracovala jako barmanka v baru U Arnolda, což je nóbl podnik na Západní čtrnácté ulici. Znáám to tam. Osmadvacátého května večer nepřišla z práce domů. Případ dostal detektiv Norman ze čtyřicátého třetího okrsku.“

„Čas a příčina smrti?“

„Tak daleko jsem se ještě nedostala. Už jde McNab.“

Eva sledovala, jak k nim utíká krasavec z oddělení elektronické detekce a přítel její parťačky.

Sílící slunce se ani zdaleka nevyrovnalo zářivě oranžovému tričku pod rozevlátým švestkově fialovým kabátem ke kolenům, který byl sladěný s pytlovitými kalhotami hrajícími snad všemi barvami. Evě připadalo, jako by ty kalhoty nastříkala sprejem batolata.

Culík jeho plavých vlasů se houpal, moře kroužků v uších se třpytilo.

„V okolí nejsou žádné kamery,“ pověděl jim. „Žádné zvláštní zabezpečení, klidná čtvrť. Omlouvám se.“

„Když už jste tady, můžete obejít sousedy se strážníkem, který byl na místě činu jako první. Zjistěte, jestli někdo neviděl, jak se sem oběť dostala.“

Eva zapnula záznamník, dřepala si a otevřela terénní soupravu. „Oběť byla identifikována jako Lauren Elderová, žena, věk dvacet šest let, pohřešovaná od dvacátého osmého května. Podle zranění na pravém zápěstí a levém kotníku soudím, že byla držela proti své vůli. Oblečení má čisté a upravené. Pokud došlo ke znásilnění, vrah ji znovu oblékl.“

Eva se zamračila, začichala, naklonila se blíž a znovu začichala. „Je navoněná.“

„A nalíčená,“ podotkla Peabodyová. „Perfektně nalíčená a učesaná.“

„Jo, a má čerstvě nalakované nehty. Žena, kterou někdo drží proti její vůli, si obvykle nedělá starosti o vzhled. Vrah ji dal do pucu, takhle to bylo. Zlá maminka. Nevypadá jako něčí matka, že? Spíš jako holka, co se ráda povyrazí. Možná jde o nějakou sexuální úchylku.“

Opět zamračeně stáhla obočí, vytáhla mikrobrýle a sklonila se k břichu pod krátkým třpytivým tričkem. „Tenhle piercing? Myslím, že je dělaný nedávno. Vypadá zarudle. Patolog to bude vědět jistě. Proč by si někdo dobrovolně dělal díru do pupíku?“

„Kdybych já měla takové břišáky...“

Eva tentokrát ušetřila Peabodyovou kárávého pohledu. „Řekla bych, že ten piercing nebyl její nápad.“ Jedním prstem uvolnila černou stuhu. „Stejně jako tahle řezná rána na krku.“

„Ježíši Kriste, on ji zašil.“

„A to velmi pečlivě. Tady jí to rozhodně neudělal. Alespoň už známe příčinu smrti.“ Vytáhla přístroj na měření. „Čas smrti dvacet dva hodin dvacet minut. Nejvýrazněji je parfém cítit na krku. Zkusím odebrat vzorek a pošlu ho do laborky.“

„Určitě má ve vlasech nějaké přípravky.“ Zaizolovaným prstem se Peabodyová dotkla vlasů oběti. „Jo, má v nich tužící gel, možná i lak. Aby je měla takhle do špičky.“

„Máme Harvo, královnu vlasů a vláken. Ta to zjistí. Náš pachatel nám zanechal hromadu stop. Dokážeme identifikovat make-up, veškeré vlasové produkty, možná i lak na nehty. Pokusíme se zjistit, jestli to oblečení patřilo jí.“

Ze zvědavosti oběti zula jednu botu. „Příliš malá. Není to její velikost. Na prstech nohou má perfektní pedikúru. A je celá namydlená. V žádném případě nemohla být přes týden v okovech a zůstat takhle čistá. On ji umyl. Možná v laborce zjistí, jaké mýdlo použil.“

„Nevidím žádná další zranění,“ poznamenala Peabodyová. „Nic nenasvědčuje tomu, že by ji bil.“ Zajistila vatový tampon se vzorkem parfému a zabalila ho.

„Otočíme ji.“

Společně ji přetočily na břicho.

„Tetování na bedrech. Velký modrožlutý motýl. I tohle tetování je čerstvé, Peabodyová. Nemůže být starší než pár dní. Ještě se docela nezahojilo.“

„Vypadá profesionálně. Rozhodně bych neřekla, že jde o práci amatéra. Co když ji chtěl nějak označkovat?“ uvažovala Peabodyová. „Tetováním, piercingem.“

„Možná. Měnil ji k obrazu svému. Tohle chci, takhle budeš vypadat. Je oběť na jejím průkazovém fotu blondátá?“

„Jo, ale vlasy má delší, pod bradu. Má takové hezké mikádo.“

Peabodyová si odhrnula tmavé vlasy s červenými konečky a ukázala Evě fotku na svém příručním počítači. „A vidíte? Líčení je jemnější, přirozenější. Hledala jsem nějaké poznávací znamení, třeba tetování, ale nic tu není.“

„Pachatel měl v hlavě představu,“ uzavřela Eva. „A její vzhled upravil tak, aby té představě odpovídal. Její nejbližší příbuzní žijí ve Flatbushu,“ četla Eva na displeji. „Oba rodiče. My si vezmeme svědkyni, přítele a pak uvědomíme její rodinu. Teď zavoláme techniky a márnici a pak získáme následné prohlášení od té elesky.“

Eva poodstoupila od lavičky a rozhlédla se po hřišti: po prolézačkách, klouzačkách a kolotočích.

„Až se Mavis a Leonardo, vy a McNab nastěhujete do nového domu, sem si Bella bude chodit hrát. Kruci, i dítě číslo dvě, až vyleze na svět.“

„Jo, jak jsem řekla, stalo se to dost blízko domova.“

Eva přimhouřila oči. „Zabásneme toho vraha za vraždu a za to, že poskrvnil Bellino hřiště.“

Svědkyně nemohla ke své výpovědi dodat nic nového, a tak se obě parťačky vydaly do bytu oběti.

„Slušné zabezpečení,“ podotkla Eva, když si prohlížela budovu. Obešla zvonky a univerzálním klíčem otevřela dveře do malého vestibulu. „Jdeme do třetího patra.“ Vydala se po schodech a na výtah se ani nepodívala.

„Poslední čtyři roky pracovala U Arnolda,“ četla Peabodyová cestou vzhůru. „Předtím studovala na vysoké škole,

obor pohostinství. Dvakrát zatčena za porušení veřejného pořádku. Vypadá to na vysokoškolské protesty. Svobodná, tohle byl její první oficiální přítel. Rodiče – svoji jsou devětdvacet let – žijí ve Flatbushu. Byla nejstarší ze tří sourozenců. Bratři ve věku dvacet čtyři a dvacet let. Starší z nich studuje postgraduálně, mladší je na vysoké škole a oba uvádějí trvalou adresu u rodičů.“

Když vystoupaly do třetího patra, Eva zaslechla za zavřenými dveřmi mumlání ranních pořadů. Jinak bylo na chodbě téměř stejné ticho jako na schodišti.

Zazvonila u bytu číslo 305. Dveře neměly čtečku dlaní ani kameru, ale byl tu alespoň solidní zámek a kukátko.

Uviděla, jak se za kukátkem mihl stín.

Zámek cvakl a dveře se rozlétly. Na prahu stál asi sto devadesát centimetrů vysoký Roy Mardsten. Byl bosý, na sobě měl kalhoty od obleku a košili, kterou si ještě nezastrčil, a v ruce držel hrnek, z něhož se linula vůně falešné kávy.

Černé vlasy se zlatým melírem měl spletené do krátkých dredů, které korunovaly jeho tmavou tvář s ostře řezanými rysy. Jeho vytřeštěné, hluboké oči se zapíchlly do těch Eviných.

Řekl: „Lauren.“

„Pane Mardstene, jsem poručík Dallasová...“

„Vím, kdo jste. Viděl jsem vás u soudu. Viděl jsem ten film. Vím, kdo jste. Lauren. Bože, Lauren. Tak už to řekněte. Prosím, neprotahujte to.“

Jeho svět se roztrhne na tisíc kousků, pomyslela si Eva a nijak to neprotahovala.

„S lítostí vám musím oznámit, že Lauren Elderová je mrtvá.“

Jeho ruka poklesla. Eva se natáhla a popadla hrnek dřív, než se káva vylila na podlahu. „Můžeme dál?“

„Já to věděl. Já to věděl, ale nepřestával jsem doufat. Pořád jsem si říkal, že je to silná a chytrá holka... Ale věděl jsem to, protože ona by nikdy jen tak... Musím...“

Otočil se a odpotácel k jednomu ze dvou křesílek v natěsnaném obývacím pokoji. Pokoj byl vycištěný, s několika

stolky a spoustou obrazů pouličních malířů. Dvojité okno s privátní clonou hledělo na ulici.

Posadil se a jako by se scvrkl, pak znovu vstal a začal pochodovat po pokoji. „Nemůžu. Prostě nemůžu. Potřebuju...“

„Pane Mardstene,“ ozvala se Peabodyová jemně. „Mohla bych vám přinést trochu vody?“

„Ne. Ne. Nic. Lauren. Lauren. Nepřišla domů. Nezvedala videofon. Buddy povídal, že odešla v půl třetí. Noční směna. Měla noční směnu, takže já už spal a až ráno jsem zjistil, že není doma. Šel jsem spát a ona nepřišla domů.“

Jeho veliké, hluboké oči byly plné slz. „Spal jsem.“

Nebyl v šoku, pomyslela si Eva. Ve skrytu duše to už věděl, a tak cítil jen zdrcující smutek.

„Můžeme se posadit, Royi?“

„Měl jsem na ni počkat.“

„To by stejně nic nezměnilo.“ Eva ho vzala za paži a odvedla zpět ke křeslu. Postavila na stůl vedle něj kávu a posadila se do druhého křesla. „Je mi velmi líto vaší ztráty, Royi. Uděláme všechno, abychom našli toho, kdo Lauren ublížil. K tomu ale potřebujeme vaši pomoc.“

„Pracuje jen pár bloků odsud. Tenhle byt jsme si pořídili proto, že je to jen pár bloků pěšky.“

„Jak dlouho tu žijete?“ zeptala se Peabodyová, třebaže si to už přečetla.

„Šest měsíců. Dali jsme se dohromady před rokem, v březnu, a pořídili jsme si tenhle byt. My...“ Zavřel oči a nechal slzy, aby mu volně stékaly po tvářích. „Na tom nezáleží. Záleží jen na ní. Co se stalo? Co se Lauren stalo?“

„Studujete práva?“ chtěla vědět Eva.

„Jo. Jo. Přes léto pracuju u společnosti Delroy, Gilby a spol. a chodím na večerní kurzy, abych mohl na podzim skládat státnice.“

„Na jaké právo se zaměřujete?“

„Trestní. Chci pracovat pro státní zastupitelství, chci stíhat zločince.“ V jeho usazených očích se objevilo odhodlání. „Teď to chci víc než kdy jindy. Víím, že se musím sebrat. Víím,

že musím odpovídat na otázky. Víím, jak tahle část procesu probíhá, ale prosím, prosím, povězte mi, co se Lauren stalo.“

„Pokud vííte, jak to probíhá, pak jistě chápete, že jsme teprve v počáteční fázi vyšetřování. Zatím se zdá, že Lauren byla unesena v noci dvacátého osmého května. Vy jste ji nahlásil jako pohřešovanou osobu.“

„U detektiva Normana.“

„Ano, my se s ním spojíme.“

„Povídal, že odešla z baru, jak říkal Buddy. Oni dva ho zavírali. On šel na metro, ona vyrazila domů pěšky. Buddy by jí neublížil, vííte? Je to náš kamarád a prý už to kontrolovali. Prohlédli záznamy na kamerách v metru a tak. A on – ten detektiv – nenašel nikoho, kdo by ji viděl.“

„On se vás na to už jistě ptal, ale já se zeptám také. Nevíte o někom, kdo by jí chtěl ublížit? Třeba bývalý přítel?“

„Ne. Chci říct, že než začala chodit se mnou, měla pár kluků, ale už jsme spolu přes rok a lidi jdou dál. Z ničeho ani z nikoho nebyla vystresovaná. Nikdy neřekla jediné slovo o tom, že by ji někdo obtěžoval nebo šmíroval. Nic se nedělo. Svěřila by se mi.“

Zvedl kávu, ale ihned ji zase odložil. „Byla... byla znásilněná?“

„To zjistí soudní lékař, ale byla oblečená. Co měla na sobě, když šla do práce?“

„Na to se detektiv Norman ptal taky. U Arnolda mají takové uniformy. Černé kalhoty a bílé tričko. A měla černé tenisky, protože za barem stojí celý den na nohou.“

„Šperky?“

„Když jsme se nastěhovali, daroval jsem jí prsten. Ne jakože zásnubní, protože na to bylo ještě brzo. Takže na palci měla stříbrný kroužek a na zápěstí náramkový počítač. Její rodiče jí dali jeden moc pěkný k loňským Vánocům. Ona si na parádu moc nepotrpěla, ale v uších ještě obvykle nosila rubínové náušnice ve tvaru srdíček. Rubín je její měsíční kámen. Náušnice jí k jednadvacátým narozeninám darovali prarodiče.“

„V každém uchu měla jen jednu díрку?“

„Jo. Ona je celkem konzervativní.“

„Takže žádné piercingy, žádné tetování?“

„Lauren?“ Na tváři se mu mihl úsměv. „Ale ne. Počkat!“
Trhl sebou. „Možná to není ona. Víte určitě, že je to Lauren?“

„Je mi líto, ale víme to jistě.“

„Jak? Jak zemřela? Co jí provedli? Už se znova nesesypu, jasně? Potřebuju to vědět.“

„Na jednom zápěstí a jednom kotníku měla oděrky a tržné rány, které svědčí o tom, že byla nějakou dobu spoutána. Ohledala jsem její tělo na místě činu a soudím, že smrt způsobila řezná rána na krku.“

„Podřízli... podřízli jí hrdlo.“ Zavřel oči a skryl si tvář do dlaní. „Dejte mi vteřinku. Její rodina. Musím to říct její rodině. Voláme si každý den. Umírají strachy a já jim to musím říct.“

„Její rodinu uvědomíme, jakmile odsud odejdeme. Bude lepší, když to uslyší od nás. Mohly bychom se podívat do ložnice?“

„Do ložnice? Jistě. Mám tu i takovou malou kancelář. Je to spíš kumbál, ale můžete se mrknout i tam. Zapnu vám počítač. Podívejte se na cokoli, co vám pomůže.“

„Vážíme si toho.“

Protřel si oči. Eva si všimla, jak se mu chvějí ramena.

„Potřebuju se spojit se svou nadřízenou. Když se Lauren ztratila, dala mi číslo k sobě domů. Musím jí říct, že nepřijdu do práce.“

„Jistě.“

„Kdy ji můžu vidět? Kdy ji může vidět její rodina?“

„Dáme vám vědět, až prohlédneme její tělo. A Royi, náš patolog? Bude u něj v těch nejlepších rukou.“

„Pamatuju si ho z toho filmu a zahlédl jsem ho i u soudu. Vy zjistíte, kdo to provedl. Vy zjistíte, kdo ji takhle mučil.“

Když odcházely, Evě se už narýsoval obrázek oběti. Lauren Elderová měla dobré vztahy s rodinou. Její matka namalovala několik obrazů visících na stěnách a na komodě stála fotografie její rozesmáté rodiny – očividně z dovolené na pláži.

Oblečení, které Peabodyová označila za konzervativní, nechávala pečlivě složené ve skříni, kterou sdílela se svým přítelem. Nepotrpěla si na ozdůbky a třpytky. Propracovávala se k tomu, aby jednoho dne vlastnila svůj bar. Fotografie s rodinou, přáteli a kolegy si zakládala do alba. Byla věrná a sentimentální.

Žila podle toho, kolik vydělávala, a vedla si pečlivé záznamy o spropitném, z nichž Eva usoudila, že svou práci odváděla dobře.

Žádný lak na nehty a jen minimum make-upu.

Nevypadala jako žena z vrahových představ.

„Zařídili si to tam hezky,“ prohodila Peabodyová, když vyrazily do Brooklynu. „Je znát, že většina nábytku je rodinná veteš, ale oni si s tím poradili dobře. Nemyslím si, že tam Roy dokáže bydlet sám. Všechno mu ji bude připomínat.“

„Od chvíle, kdy se ztratila, čekal, až mu zaklepeme na dveře. Nebyl připravený, protože na takové zprávy člověk není připravený nikdy, ale čekal nás.“

Ani její rodina nebude připravená, dodala v duchu.

„Spojte se s detektivem Normanem, informujte ho, že jsme našli tělo, a vyžádejte si jeho složky. Musíme si promluvit se zaměstnanci baru, ve kterém pracovala. Uvidíme, jak rychle to zvládneme. Začneme s Buddym, protože on byl zřejmě poslední, kdo ji viděl.“

„Celým jménem Buddy James Wilcox. To je směšné křestní jméno. Kdo tak pojmenuje své dítě?“

„Buddyho rodiče. Měla rutinu,“ pokračovala Eva a předjela pomalu jedoucí minivan. „Roy říkal, že posledních osm měsíců chodila na směnu od sedmi večer do zavíračky. Kolem šesté spolu většinou zašli na večeři. Ve tři čtvrtě na sedm ona vyrazila do práce a on na večerní kurz. S výjimkou nedělí, kdy měli oba volno, pondělků, kdy Lauren nepracovala, a sobot, kdy Roy nechodil do školy. O sobotách občas zaskočil do baru, ale většinou se učil. V pracovní dny chodila domů mezi čtvrt a půl třetí ráno. Používala stejnou cestu. Tři bloky na sever, jeden na východ.“

„A na té trase ji někdo unesl.“

„Měl jen štěstí, nebo znal její zvyky? Spíš bych se přiklábila k té druhé možnosti. Byla typ, který chtěl. Musím se poradit s doktorkou Mirovou, ale sedělo by mi to. Její věk, barva pleti, vlasů, očí, postava. Něco z toho chtěl a zbytek, jako oblečení, tetování, účes, mohl přizpůsobit.“

„Věznil ji deset dní,“ dodala Peabodyová. „Takže měl na úpravy spoustu času.“

„Minimálně to tetování není starší deseti dní. Alespoň mi to tak přišlo.“

„Pěkné, velké a detailně propracované tetování,“ podotkla Peabodyová. „Muselo mu to zabrat alespoň pár hodin.“

„Precizní práce, možná od profesionála. Ale když někoho nedobrovolně pícháte jehlami do kůže, ten člověk se brání.“

Jen z té představy přeběhl Evě po zádech mráz.

„Mohl ji spoutat, ale pokud zůstala při vědomí, stejně by hýbala svaly.“

„Nechám se tetovat.“

Eva málem dupla na brzdu. „Cože? Proč? Cože?“

„Ne hned. Musím se rozmyslet, co a kam. Něco malého.“ Peabodyová zvedla palec a ukazováček a naznačila velikost tří až pěti centimetrů. „Rozhodla jsem se pro rameno nebo kotník. Něco holčičího.“

„Něco holčičího vyrytého do vašeho těla. Navždy.“

„Proto si dávám načas, abych zvolila ten správný symbol nebo obrázek.“

„Drobné jehličky, které vám do těla vstříkují inkoust. A ještě za to zaplatíte. Dobrovolně.“

„Možná si nechám udělat skotský symbol bodláku. Kvůli McNabovi. Anebo duhu.“

„Mohla byste si nechat dvě duhy. Jednu na každou půlku zadku.“

„Nebo půlměsíc a hvězdičku,“ pokračovala Peabodyová nevzrušeně. „To jsou momentálně moji hlavní kandidáti. Je to těžké rozhodování.“

„Jo, platit někomu, aby vám do kůže napumpoval inkoust, je obrovské rozhodnutí. Co kdybychom se od dobrovolného sebepoškozování vrátili k vraždě?“

„Je to sebevyjádření. Umění.“

„Jak myslíte.“ Celý rozhovor ji vyvedl z míry. Přivítala proto návrat k vyšetřování.

„Uvidíme, co vyjde z toxikologického rozboru, ale já jsem přesvědčená, že většinu času byla zdrogovaná. Na to všechno ale potřebujete vhodné, soukromé místočko. A potřebujete vozidlo.“

Peabodyová se zamyslela. „Soukromá rezidence nebo byt v budově s výjimečnou zvukovou izolací. Ale u vícebytového domu by potřeboval vlastní vchod. A místo, kde by mohl zaparkovat auto. Třeba soukromou garáž.“

„Znala oběť vraha? Z baru nebo ze čtvrti, kde bydlela?“ přemítala Eva. „Stáhne okénko. ,Čau Lauren.““

„Barmani a barmanky bývají přátelší. Je to součást jejich práce. Ale proč by dobrovolně nasedala do auta, když byla jen pár ulic od domova?“

„Podívejte se, jaké bylo počasí tu noc, kdy se ztratila. Taky ji mohl dovnitř vlákat. ,Čau Lauren, mrkni se na tohle.‘ Nebo zaparkoval na její trase a předstíral, že potřebuje pomoci. Nebo ji zkrátka popadl a vtáhl dovnitř. Na místě činu jsme nenašli žádná zranění hlavy, ale jestli ji praštil, rána se mohla do té doby zahojit. To zjistí Morris. Nebo jí píchl nějakou drogu. To je pravděpodobnější. Píchl, naložil, odjel.“ Eva si to v hlavě přehrávala jako film. „Netrvalo by to ani půl minuty.“

„Osmadvacátého května bylo částečně zataženo, beze srážek, nejnižší teplota šestnáct stupňů Celsia.“ Peabodyová sklopila příruční počítač. „Není to noc, kdy by člověk naskočil do něčího auta a nechal se odvézt pár bloků.“

Projde si její trasu, rozhodla se Eva. Nejdřív uvědomí rodinu a pak půjde v jejích šlépějích, uvidí to, co viděla ona.

„Pokud ho neznala, podle čeho si ji vybral? Musel si jí někde všimnout, musel po ní zatoužit. V baru? V sousedství?“

Řekněme, že ji někde zmerčí, zjistí si něco o jejím životě, rozhodne se pro ni. Možná začne parkovat svoje vozidlo na její trase, aby si na ně zvykla. Aby jí nepřišlo nápadné.“

Když přejížděla most do Brooklynu, nechávala si to převalovat v hlavě.

„Kdo je ta maminka? Na tom bude záležet. Kdyby šlo o sexuální úchylku, znásilnil by ji. Nebo by ji *znásilnila*, pokud je vrahem, žena. Pokud maminka je skutečně něčí matka, je to padesát na padesát.“

„Fuj.“

„Nebyl Oktopus zabouchnutý do své matky?“

„Oktopus? Jako chobotnice? Podle mě se o své matky nezajímají. Vědí vůbec, kdo je jejich matka? Jak by to poznali?“ drmolila Peabodyová. „Mají jen divné hlavy a chapadla.“

„Ne, myslím toho chlápka s tím komplexem a pošahaným vztahem k matce.“

„Oidipus. Tak se jmenoval.“

„Oktopus, Oidipus, to je fuk. Pachatel chce ojet svou mámu, ale máma o to nestojí, tak si vytvoří náhražku. Nebo naopak stojí, jemu rupne v bedně a hledá si náhradní mámu. Nebo ji chce na něco úplně jiného.“

„Proč ji ale zabil, když už ji jednou vytvořil?“

„Protože není ta pravá. Asi s ním nesouloží tak, jak by měla, nebo mu nedává to, co potřebuje. Není to originál. Od samého začátku ji hodlal zabít.“

„Proč myslíte?“

„Protože je to magor, Peabodyová. Normální člověk se takhle nechová. Deset dní, deset měsíců, to je jedno, ten magor jednou vypluje na povrch. Proveďte dokonalé tetování, piercing, líčení, účes, oblečení. Je precizní. Musí být. Ale pod tou vší pečlivostí? Magor.“

Peabodyová se zamyslela a po chvíli se obrátila k Evě. „Bude potřebovat další náhradnici.“

„Tak doufejme, že už nemá žádnou vybranou.“

Eva se podle navigace vydala k pěknému domku s pěknou zahradou ve čtvrti ze samých pěkných domků se zahradami.

„Otec je automechanik. Má vlastní opravnu,“ spustila Peabodyová. „Matka je umělkyně. Viděla jste její obrazy v bytě oběti. Vede místní galerii. Řekla bych, že oba bratři přijeli na letní prázdniny k rodičům. Někdo nejspíš bude doma.“

„To brzy zjistíme.“

Eva vystoupila z auta a psychicky se připravila, že zničí této rodině svět.

Když skončily, měla pocit, jako by jí někdo provrtal lebku. Naprogramovala si kávu – pro sebe černou, normální pro Peabodyovou.

„Připomínali mi moji rodinu,“ povzdechla si Peabodyová. „Nejsou sice volnověkaři, ale mají pevné rodinné vazby. Překonají to, ale jejich život se změní.“

„Můžete se mrknout na její bývalé známosti, jejichž jména nám poskytli? Když nic jiného, tak alespoň zjistíme, že tudy cesta nevede. Nejdřív zajedeme do baru, kde pracovala, a pak se rozdělíme. Vy omrknete ty ex, já skočím na pitevnu. Než se tam dostanu, měl by s ní Morris přinejmenším začít.“

„Vím, že je nutné vyloučit všechny slepé uličky,“ souhlasila Peabodyová, „ale ani na jednoho z těch bývalých mi to neseď. Myslím, že pachatel bude starší.“

Eva se domnívala totéž, ale zadívala se na svou parťačku. „Proč?“

„Jde tu o kontrolu a preciznost. Dvacátník nebo třicátník může takový být a my už se setkaly s podobnými mladými vrahy, ale k té kontrole a preciznosti se přidává skutečnost, že musí vlastnit nějaký soukromý objekt a vozidlo. A vrahem může být žena, protože i dcery mohou mít pošahaný vztah s matkami. Ale musí být dost silná, aby do auta naložila ženskou, která se brání nebo je v bezvědomí. Ledaže by pachatelů bylo několik. A to je možné. Dokonce může jít o sourozence.“

„Sourozenci.“ Eva tu možnost zvážila. „Oba posedlí, naštvání nebo sexuálně přitahovaní ke své matce? To není

nemožné. Je to dokonce zajímavé. Únos se snadněji provede ve dvou. Ale jak to vypadá, zabíjel pouze jeden. Ten druhý však mohl ránu zašít. Člověk by si myslel, že ránu zakryli stuhou, protože je začalo hryzat svědomí. Tomu ale odporuje ta cedule. Písmo bylo dětské a napsané tou tužkou pro děti.“

„Pastelkou.“

„Jo. Vyšňořili ji podle jejich představ, jak by se měla oblékat. Její tělo nechali na hřišti – další dětská záležitost. Kdo je ta maminka? Jejich maminka. Je ještě naživu, nebo už zemřela?“

„Mamka měla zvláštní styl oblékání,“ poznamenala Peabodyová. „Její oblečení je dost nevkusné.“

„A laciné. Možná si lepší kousky nemohla dovolit. Džíny byly roztrhané.“

„Viděla jsem fotky, na kterých byla babička a na sobě měla džíny s dírami na kolenou. Když byla mladší.“

„Volnověkařka? Copak vy neumíte šít? Proč si ty kalhoty nespravila?“

„Nevím. Možná se takhle nosily. Prověřím to. A k těm džínům s dírami na kolenou přidali flitrované a dost krátké tričko a nevkusné lodičky, které se už dávno nenesí. S tím přehnaným make-upem vypadala oběť jako coura.“

Móda sice nebyla Evinou parketou ani zdaleka, ale věděla, kam tím Peabodyová míří.

„Maminka mohla být coura, což může být součástí problému. Nebo ji jako couru vrah nebo vražedkyně vidí. Anebo chce, aby maminka courou byla. Nutně si o tom musím promluvit s Mirovou. Potřebujeme psychiatricku, aby nám v jednání toho magora našla nějakou logiku.“

Ve spolupráci s vedoucím baru U Arnolda strávili hodinu vyslýcháním kolegů oběti. Hodně slz, žádné nové informace, další utvrzení Evina názoru, že oběť vedla stabilní, šťastný život a měla ráda svou práci a své blízké.

Bar jí připadal jako slušný, ač trochu okázalý podnik. Do takového baru člověk nezajde jen tak na pivo, ale na rande

s holkou, na kterou chce udělat dojem, nebo na schůzku s klientem, kterého potřebuje oslnit hogofogo drinkem v hogofogo sklenici postavené na stole s maličkým květináčem sloužícím jako lampička.

Podávaly se v něm maličké porce luxusního jídla jako květy z bio dýně nebo kozí sýr s lanýží. Eva si nedokázala představit situaci, kdy by měla takový hlad, že by něco z toho pozřela.

Když odešly z baru, řekla to Peabodyové. Ta zavřela hlavou.

„Jsou náhodou vynikající a jejich pancettové brambůrky jsou vysloveně kouzelné. Snědla bych jich hromadu.“

„Klidně si dejte. Později. Teď zajďte na ústředí a prověřte ty její bývalé, spojte se s detektivem Normanem a domluvte mi schůzku si Mirovou. Než zamířím do márnice, projdu trasu oběti tam a zpět.“

Rozdělily se a Eva vyrazila k bytu Elderové v zatím chladném dopoledním slunci. Cestou viděla pár turistů, kteří očividně neuměli chodit po chodníku, několik dětí a miminek v kočárcích, muže venčícího párek raťafáků bez srsti, které by si každý druhý spletl s krysami.

Když kolem nich procházela, ohnali se jí po botách a jejich páníček zašvitořil: „Klid, Cukřenko a Pepřenko, buďte hodní pejsánci.“

Viděla dobře udržované domy, uklizené budovy, rušné prodejny a restaurace s hosty, kteří posedávali venku a popíjeli nebo už obědvali.

Několik domů mělo předzahrádky oddělené od chodníku spíš okrasnými než funkčními ploty. Na zápražích stály květináče s rozkvetlými květinami. Tříčlenný tým pilně umýval okna dvoupatrového domu. Žena nesoucí v každé ruce nákupní tašku spěchala ke dveřím dalšího domu.

Doprava proudila v příjemném tempu.

Jarnímu New Yorku se máloco vyrovnalo. Máloco se mu vyrovnalo během každého ročního období, ale jaro mu dodávalo nepřekonatelné kouzlo.